

Květa Pecková

Není jen dcerou slavných rodičů

Patří mezi nejlepší současné české vytrvalkyně – daří se jí na dráze, vyhrála We Run Prague a ovládla i sérii RunTour. Sedmadvacetiletá Květa Pecková neměla ke sportu nikdy daleko, je ostatně dcerou olympijských medailistů, byť ti se věnovali jiným disciplínám. Sympatická běžkyně obléká kromě dresu i bílý lékařský plášť a přiznává, že běháním si také kompenzuje pracovní vytížení.

DANIELA HAVRÁNKOVÁ

Když se rozdělovaly sportovní geny, nepřišla Květa Pecková zkrátka. Jejím otcem je Zdeněk Pecka, bývalý československý veslař a bronzový z olympiády v párové čtyřce a ve dvojskifu. Ještě více se proslavila její maminka Květa, běžkyně na lyžích. Na zimních olympijských hrách v letech 1980 a 1984 zazářila celkem třikrát, když získala dvakrát bronz na pětce a stříbro ve štafetě. Sportovní fanoušci ji znají pod dívčím jménem Jeriová.

Život ve stínu slavných rodičů Květa brala odjakživa s nadhledem. „Nikdy jsem je nepovažovala za slavné olympioniky, ale brala jsem je jako normální mámu a tátu,“ říká.

„Samozřejmě jsem si začala uvědomovat, že naši nejsou úplně stejní jako ostatní, když se třeba objevovali v televizi. Ale oni nám nikdy necpali, že jsou slavní a úspěšní a že se s tím musíme všude chlubit. Oba vyrůstali ve skromných podmínkách a ke skromnosti vždycky vedli mě i moji sestru,“ vzpomíná na dětství mladá běžkyně.

Ani známé jméno jí nikdy nevadilo, jak tomu někdy u dětí slavných rodičů bývá. Naopak, na mámu a tátu je pyšná a hrdě se k nim hlásí. Vždyť to byli oni, kdo ji ke sportu přivedl.

„Vyzkoušela jsem hodně disciplín od basketbalu, gymnastiky, přes tenis a volejbal až k atletice, se kterou jsem začala ve

disciplína bude moje: vždycky ta nejdelší. Prostě a jednoduše, neuměla jsem nikdy nic jiného, než běhat dlouho a pomalu.“

Tehdy ještě netušila, že se jí bude dařit nejen doma, ale i za hranicemi republiky. Přitom vše záleželo jen na její vůli a nikdy nešlo o ambice rodičů. „Oni to paradoxně ani nechtěli. Sami nejlíp vědí, jaká je

Už když jsem přišla na první atletický trénink, bylo jasné, jaká disciplína bude moje: vždycky ta nejdelší. Neuměla jsem nikdy nic jiného.

třinácti letech. V zimě nás mamka pocho-pitelně brala na běžky, ale nás to se sestrou nebavilo a ještě jsme byly otrávené, že nás to chce pořád učit,“ říká dnes se smíchem.

Vytrvalostní běh si vybrala prý proto, že jí nic jiného moc nešlo. „Už když jsem přišla na první atletický trénink, bylo jasné, jaká

vrcholový sport dřina a co všechno se mu musí obětovat. Vždycky nás vedli k tomu, aby sport byl nedílnou součástí našeho života, ale ne na prvním místě,“ vypráví Květa.

Svou situaci přitom bere realisticky a ví, co je v jejich silách, co chce běhu obětovat

Prošla klasickým vývojem, kdy postupně přecházela od kratších tratí k těm stále delším. Začínala s osmistovkou, krátce na to zkusila patnáctistovku a v prvním dorosteneckém roku už byla její hlavní trať 3 000 metrů. „Pak jsem se na poměrně dlouhou dobu vrátila k patnáctistovce, protože se mi na delší tratě nechtělo trénovat a celé moje běhání jsem dala tak trochu na vedlejší kolej. Jenže první vleklejší zranění můj atletický pohled hodně změnilo. Uvědomila jsem si, že mě to vlastně hrozně baví a že nemůžu bez toho být. Takže jsem se před třemi lety do tréninku zase víc opřela a výsledky se začaly dostavovat poměrně záhy,“ popisuje spletitou cestu vedoucí k současným

úspěchům, které čítají domácí mistrovské tituly i účasti na zahraničních závodech.

Před dvěma lety běžela první pětku, loni první desítku a pomalu vyhlíží už i půlmaraton. „Asi nakonec dopadnu jako Ondra Vesecký ze seriálu Dlouhá míle,“ vtipkuje.

Běhat začala u trenéra Drahomíra Venclíčka v Lovosicích, potom ji jeden čas trénovali střídavě rodiče a svá juniorská a první dospělá léta strávila pod vedením Jana Mairicha v Bílině. Poslední čtyři roky ji koučuje přítel Jan Kidora. „To mi maximálně vyhovuje, i když on to se mnou nemá jednoduché, protože mu do toho hodně mluvím. Často ho přemluvím, aby mi dávky zvýšil, a pak si

KVĚTA PECKOVÁ

- **Narozena:** 16. září 1985 v Lovosicích
- **Klub:** TJ Sokol SG Plzeň-Petřín
- **Disciplíny:** od 3 000 po 10 000 m
- **Osobní rekordy:** 800 m (2:13,98), 1500 m (4:26,15), 3000 m (9:29,31), 5000 m (16:31,74), 10 000 m (35:25,71), 10 km silnice (35:40)
- **Největší úspěchy:** halová mistryně republiky na 3000 m (2010), mistryně republiky na 5000 m (2011 a 2012), účast na ME družstev ve Stockholmu (2011), vítězka We Run Prague (2012), vítězka závodů Run-Tour v Plzni, Brně, Liberci, Olomouci i Hradci Králové (2012)

stěžuju, že mě bolí nohy. Ale už jsem se trochu naučila poslouchat.“

V přípravě naběhá 90–120 kilometrů týdně. „Na vytrvalce to není zrovna moc, ale jsou to kilometry jenom z jednofázového tréninku. Dvoufázově běhám pouze na soustředění, v pracovním režimu to nestihám.“

Do přípravy zařazuje soustředění dvakrát ročně, v dubnu a v říjnu. Jarní tráví vždy někde v teple, na podzim jezdí na Zadov, kde se tou dobou scházejí snad všichni atleti z republiky. I proto to tam má moc ráda. Samozřejmě že v první řadě kvůli běžeckým podmínkám, ale i pro dobrou společnost, která trénink přece jen trochu ulehčí.

V zimě se snaží aspoň na pár víkendů dostat na běžky, které sice jako malá nenáviděla, ale postupem času v nich našla zalíbení. Dokonce pochopila, že rady její

Z rodinného alba Květy Peckové

maminky týkající se lyžařské techniky možná nebudou tak úplně od věci. „A letos jsem jí na běžkách konečně ujela,“ chlubí se cenným skalpem.

Vystudovaná lékařka Květa přitom dokazuje, že i při zaměstnání se dá slušně natrénovat. Než začala pracovat, byla rozhodnutá, že s během skončí, ale nakonec to neudělala. A je za to ráda. „Jako pro mě bylo za studijních let běhání kompenzací k učení, teď tím vyrovnávám pracovní režim a s nástupem do práce se v podstatě nic nezměnilo.“

Na medicínu šla přitom skoro náhodou, ještě pár týdnů před zápisem do prvního ročníku byla přesvědčená, že nastoupí na farmacii. Nakonec zamířila na lékařskou fakultu, kam byla také přijata, a od třetího ročníku měla jasno, že se chce věnovat trochu tajemnému oboru – patologii.

S rodiči a sestrou

FOTO: ARCHIV KVĚTY PECKOVÉ

co by to asi mohlo být a hlavní slovo má nakonec až patolog, který zkoumá a vyhodnotí tkáňový vzorek. Takže jde především o práci v laboratoři a ne jen na pitevně,“ vysvětluje.

A na jakých tratích ji budeme v nejbližší době vídat? „Já jsem byla vždycky zvyklá preferovat dráhu před silnicí. Letos jsem jen tak neplánovaně běžela

Letos si ještě stříhla jinou desítku, zářijový běh Prahou Nike Run Prague, který s přehledem vyhrála za 35:40. „Na dráze chci běžet dál, ale silnice bude v mém závodním kalendáři asi stále častěji. Už jen proto, že se moje tréninkové i závodní vzdálenosti neustále prodlužují.“

Má ráda i krosy, mezi její oblíbené patří Jarní přespolní běh v Lounech anebo kros v Duchcově, který se koná začátkem října.

„Běh je neodmyslitelná součást mého života a návyk, kterého se, doufám, nikdy nezbavím. Poslední roky si ani nejsem schopná dát delší volno po sezoně, protože vím, že bez běhání stejně děle než tři dny nevydržím,“ uzavírá své povídání talentovaná Květa Pecková. ▲

Běhala jsem pětku, teď desítku a pomalu už vyhlížím půlmaraton. Asi nakonec dopadnu jako Ondra Vesecký ze seriálu Dlouhá míle.

„Není pravda, že patologie rovná se pitva, i když si to většina lidí myslí. Je to v podstatě diagnostický obor a jde v něm hlavně o vyšetřování biopsií. Tedy když má nějaký pacient nález, udělají se všechna možná vyšetření, vysloví se podezření,

první závod RunTour, protože se konal v Plzni, kde bydlím. No, a tenhle seriál se mi zalíbil. Vyhovuje mi délka trati, povrch, rozmanitost, možnost běžet s muži a v neposlední řadě pěkné odměny, které na české poměry nejsou úplně běžné.“

Daniela Havráňková

Redaktorka Běhej.com a běžkyně, trénuje ve skupině Jana Kervitcera

■ daniela.havrankova@behej.com